Pregaria.cat

Entrada

Pregària i felicitat (I)

Per pregaria.cat el dg., 07/04/2013 - 09:00

Quan es parla o s'escriu sobre la pregària continuament fem esment de la dificultat que trobem enmig de la vida normal, l'agitació dels temps que vivim i coses semblants. Poques vegades ens referim als moments de goig, de pau, de serenitat i de felicitat que la pregària dóna a les nostres vides ni que sigui de forma temporal.

Felicitat sorprenent. A vegades el Senyor pren la iniciativa i enmig d'una pregària rutinària i de forma imprevista i sorprenent es comunica. No estava programat, no respon a la matèria que estàvem meditant o que resàvem. Ell, sempre present en nosaltres, desvetlla aquesta presència, i més enllà de paraules, pensaments, emocions i desitjos, tan sols sent-hi, comunica uns instants, curts o llargs, d'una plenitud feliç absolutament nova i diferent. És una experiència que d'una forma o altra ha viscut molta gent, i que resta en la memòria. Poden passar setmanes i anys, i el sentiment queda en el record i mou a agraïment. Déu és lliure de manifestar-se quan vol, segons el seu Amor. Un breu tast d'aquesta felicitat pot marcar tota una vida i pot ser un punt d'inflexió vers un canvi. Segurament no hi ha plenitud semblant.

Felicitat de la Paraula. Qui prega i llegeix la Paraula de Déu expressada en l'Antic o el Nou Testament algunes vegades experimenta que una paraula, una frase, una expressió agafa un relleu important i demana estar-hi, no seguir i aturar-se. De vegades aquesta paraula pot mostrar una profunda comprensió de la realitat. Dóna llum i enteniment sobre un fet determinat o sobre el conjunt. Altres vegades la paraula o la frase va penetrant en la profunditat del cor sense dir res, es va difuminant en una mena de saber, més enllà de les lletres; es converteix en presència. Altres vegades produeix una fonda emoció, i un amor que s'obre vers un més amor del que s'ignora tot camí amb la certesa de que cal abandonar-se a la iniciativa de Déu.

Felicitat del silenci. El silenci és una bona condició per a la pregària. El silenci exterior no és indispensable, ja que podem pregar també en el soroll ambiental; però es facilitador. En canvi el silenci interior sí que és condició per a la pregària. També hi ha un silenci que neix de la mateixa pregària. Normalment es va produint, va augmentant; sovint ve de cop. Aquest silenci que neix de la pregària, es a dir de la relació amb Déu, és un silenci de plenitud. S'assembla als dos amics que quan ja s'ho han dit tot poden caminar junts callats per la confiança mútua que es tenen. El silenci que neix de la pregària, de la relació amb el Senyor, comunica una felicitat difusa i fins i tot intensa que no és sinó amor veritable. Aquella expressió: "Ell està en mi, i jo estic en Ell", ja ho diu tot. Es pot demanar més? Potser sí. Ja que sabem que en aquesta vida el silenci de plenitud és transitori i generalment interromput . Un breu tast de la glorificació definitiva...

Jesús Renau sj.